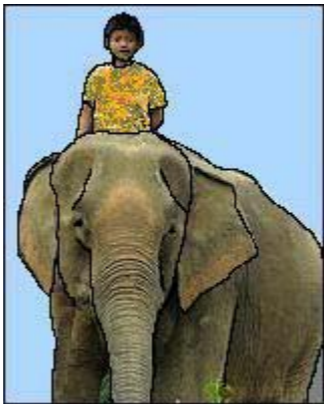

Maurits en het wensbomenbos

Margriet Verbeek

Maurits en het wensbomenbos

door

Margriet Verbeek

Tevens auteur van:

'Kerst in het Groene Huis'

'Manja Wonderschoon'

en

'De Verlorenen'

Uitgegeven door: Boekscout.nl

ISBN 978-90-8834-469-5

I

Verbijsterd keek Maurits om zich heen.
Dit was het bos uit zijn droom!
Het wensbomenbos.

Aarzelend maakte hij zich los uit de heg waar hij doorheen gekropen was. Hij schudde wat takjes en blaadjes van zich af en deed een paar stappen in de richting van de wensbomen.

Je kon de betovering voelen in je bloed en zien aan de lichtbanen tussen de hoge stammen van de bomen.

Je rook het ook; een vreemde, kruidige lucht, en je hoorde het aan de stilte. Zo vreemd, hier middenin Amsterdam.

Stilte.

Of nee, als je goed luisterde kon je de bomen heel zacht met elkaar horen praten en ook floot er een vogel.

Het bos was groot en licht.

Maurits kon het einde ervan niet zien.

Er waren geen paden.

De bodem was bedekt met hoge planten.

Deftige salomonszegels bewogen in de wind. De witte bloempjes klingelden als klokjes.

Maurits liep naar de rand van het bos. Voorzichtig, om de salomonszegels niet te bezeren.

Zodra hij onder de bomen liep, voelde hij zich opgenomen in het gefluister van de bladeren hoog boven zijn hoofd.

Stel je voor dat hij hier samen met iemand anders zou lopen, met Alida bijvoorbeeld, en dat zij zou zeuren: ‘Maurits, mag ik jouw Suske en Wiskeboeken hebben?’ dan zou hij zeggen: ‘Ja Alida, goed Alida, neem ze maar mee.’

Zo sterk was de betovering van het wensbomenbos.

Je moest hier alles doen wat een ander van je vroeg. Alles wat je kon.

En je voelde je hier zo licht en zo sterk en blij. Alsof je kon vliegen. Alsof je kon toveren en alles kon begrijpen.

Stel dat je zelf een vraag zou stellen aan iemand, wat moest je dan vragen? Een wens zou het moeten zijn...

Maurits werd bijna duizelig bij het idee, zoveel wensen schoten er door zijn denken.

Mooie bloemen bloeiden hier.

Windebloemen waren het. Blauw en roze.

En het hoge gras bloeide. Zachte, grijze pluimen.

Maurits plukte een halm en stak het uiteinde in zijn mond.

Hier waren nog nooit mensen geweest.

Dat voelde je en dat zag je; niets was vernield.

En dieren? Misschien herten of zo, dacht Maurits.

Toen keek hij op zijn horloge. Hij moest terug. Zijn vader zou zo thuiskomen. Ze moesten eten.

De weg terug was gemakkelijk te vinden. De grasspriet nam hij mee. Kijk, daar was de heg al, en daar de lange, stenen muur met de glasscherpen erop. Daar waar de muur ophield en de heg begon, had hij zich door de opening gewrongen. Hij deed dit nu weer en kwam uit in de straat die hij al jaren kende, zonder ooit geweten te hebben van het wonder achter de muur.

Maurits rende naar huis. Een benedenhuis was het, met een klein tuintje vol brandnetels erachter en een grote schuur.

Maurits had zelf een sleutel, zodat hij altijd naar binnen kon, ook als zijn vader niet thuis was.

Hij ging naar binnen en legde de grasspriet op de vensterbank van zijn kamertje. Dit was het bewijs dat het bos geen droom was.

Bijna iedere avond vertelde Maurits een verhaal aan Tobias, zijn vader. Een enkel keertje nam Tobias het verhaal van hem over en maakte er dan een heel ander einde aan dan Maurits had bedoeld.

Vroeger had ook Jessica meegedaan. Dat was Maurits' moeder. En dan eindigde alle verhalen in de slappe lach.

Maurits kon zich herinneren hoe hij dan in bed nog lag na te schudden, hoe hij lachend in slaap viel en lachend weer wakker werd.

Maar die tijd was voorbij.

Op een avond was alleen Tobias naar Maurits' kamer gekomen. Hij was op de rand van zijn

bed gaan zitten en vertelde een verhaal.

‘Er was er eens een fietsenmakersknecht die hard werkte voor zijn brood in een koud, nat land. De mensen in dat land waren ijverig en hadden allemaal zure, brave gezichten, en de fietsenmakersknecht voelde zich er helemaal niet gelukkig.

Op een goede dag kwam er een mooie prinses door de straat rijden, en vlak voor de deur van de fietsenwinkel kreeg haar gouden fiets een lekke band. Ze liep met de fiets aan de hand naar de werkplaats om te vragen of haar band geplakt kon worden. Daar zag ze de fietsenmakersknecht, en de fietsenmakersknecht zag de prinses. Op datzelfde moment wisten ze dat ze bij elkaar hoorden. De fietsenmakersknecht plakte haar band en meteen daarna trouwden ze.

Ze kregen een zoon en waren heel gelukkig. Maar de prinses kon niet wennen aan het fietsenmakersknechtenbestaan. Misschien was ze een beetje verwend, of misschien zorgde de fietsenmakersknecht niet goed

voor haar, ik weet het niet, maar in elk geval kwam er op een kwade dag een prins die de prinses met zich meenam, en toen bleven de fietsenmakersknecht en zijn zoon alleen achter.

De fietsenmakersknecht was erg verdrietig...'

'En zijn zoon ook', viel Maurits zijn vader in de rede, hij vond het hoog tijd om het verhaal van Tobias over te nemen.

'maar gelukkig kwam toen...'

'Nee, die kwam niet' zei Tobias.

'Maar gelukkig kwam ze later weer...'

'Nee, dat kwam ze niet' zei Tobias, 'Luister maar, jongen, hoe het verder ging:

De fietsenmakersknecht en zijn zoon bleven samen, en ze waren toch blij met elkaar, en konden elkaar zelfs nog mooie verhalen vertellen.'

'Alleen kregen ze nooit meer de slappe lach.'

Vulde Maurits aan, en dat vond Tobias zo'n mooie slotzin dat hij alleen nog 'welterusten' zei en de kamer uitliep.

Vanaf deze avond was hun leven veranderd en hoe Maurits ook nadacht, hij begreep dat zelfs een wensbomenbos hier geen verandering in kon brengen.

Zijn moeder kon alleen terugkomen als ze dat zelf wilde.

Maar Maurits had ook nog een op een na liefste wens.

Die wens had hij al toen hij nog een heel klein jongetje was. Jessica en Tobias hadden erom gelachen, en Jessica had er verhalen over verteld. Zo echt, dat het bijna werkelijkheid was. Tobias plaagde Maurits er soms mee, en met z'n drieën hadden ze er zoveel omheen gefantaseerd dat Maurits soms niet slapen kon van verlangen. En deze wens zou misschien wel...

Het was in elk geval de moeite van het proberen waard.

Dus ging Maurits 's avonds na het eten naast Tobias zitten en zei: 'Ik wil je een verhaal laten zien.'

'Laten zien?' vroeg Tobias verbaasd.

‘Ja’, zei Maurits ‘Kom maar mee, het verhaal is buiten.’

Tobias stond op en liep met Maurits mee.

Ze spraken geen woord toen ze door de straten van Amsterdam liepen. Ze gingen de brug over, liepen langs de muur met de glasscherven en aan het eind van de muur zei Maurits: ‘Stop!’

Hij keek vlug om zich heen. Niemand te zien. Hij legde zijn wijsvinger op zijn mond, sst!, en wenkte zijn vader.

Handig kroop hij door het gat en hielp toen Tobias erdoor.

‘Kijk’, fluisterde Maurits, ‘het wensbomenbos!’

Tobias keek verbluft om zich heen bij het zien van het betoverde bos. Het was al schemerig, de lucht was goud met oranje, de maan glansde zilver boven de hoge bomen. De vogels zongen, de salomonszegels klingelden. Het was nog betoverender dan de eerste keer.

Maurits nam zijn vader bij de hand en samen liepen ze naar de eerste bomen. Maurits voelde zijn hart bonken in zijn keel, maar hij was zo verstandig om met zijn vraag te wachten totdat

ze helemaal middenin het wensbomenbos stonden.

Nog vijftientwintig tellen wachtte hij, zodat zijn vader de wensbomenboslucht goed ingeademd had, maar toen hield hij het niet langer uit. Hij keek zijn vader dringend aan met zijn grote zwarte ogen en vroeg: ‘Pap, mag ik een babyoli-fantje?’

‘Ja jongen, goed jongen, ik zal er dadelijk morgen een voor je kopen’ zei Tobias.

Maurits lachte. ‘Echt hè? Echt!’

Tobias lachte ook. ‘Ja, echt!’

Maurits plukte een grasspriet en kriebelde er Tobias mee in zijn gezicht.

‘Ga je mee naar huis?’ vroeg Tobias.

‘Ja, pap, goed pap, ik ga dadelijk met je mee’ antwoordde Maurits.

Ze liepen terug, kropen door de heg en stonden toen weer middenin Amsterdam.

‘Dat was een mooi verhaal, Maurits’ zei Tobias. ‘Ik heb zelden mooiere verhalen gezien.’

Maurits zei niets terug. Hij durfde niet over zijn wens te beginnen. Hij was bang dat zijn vader

daar, in de drukke straten van Amsterdam, opeens heel anders over zou denken.

Dus zweeg hij en stil liepen ze naar huis.

II

De volgende dag nam Tobias een vrije middag, ging met de tram naar Artis en kocht een olifant.

Nee, niet echt een babyolifantje. Dat ging niet. Er was er wel een, maar die moest nog minstens een jaar bij zijn moeder blijven. Daarom nam Tobias genoeg met een kindolifant. Een flink beest, groot en sterk, met lieve, glinsterende ogen, enorme flaporen en een lange grijze slurf. Tobias betaalde hem, nam een lang touw uit zijn tas en bond dat om de grote voorpoot van de olifant.

Zo wandelde Tobias naar huis, met de olifant achter zich aan. Ze liepen uren en uren, want Artis was een flink eind van hun huis vandaan

en natuurlijk paste de olifant niet in de tram. Het was een geluk dat ze in een hoekhuis woonden. Nu kon de olifant zonder al teveel moeite in de achtertuin komen.

Met één stap verpletterde hij de vermolmde houten schutting die de tuin van de straat scheidde en toen stond hij daar, tussen de brandnetels. De schuur bleek precies groot genoeg. Voorlopig dan.

Tobias werkte de hele verdere middag aan het vergroten van de deur in de schuur.

Toen Maurits uit school kwam, schrok hij wel even bij het zien van de in elkaar getrapte schutting, maar toen hij een slurf uit het schuurraampje zag steken, toen begreep hij het, en hij rende ernaar toe.

‘Dag olifant’, zei hij een beetje verlegen.

Wat was hij groot, van dichtbij! Een klein beetje eng.

‘Hoe heet je? Ik heet Maurits.’

De olifant keek hem vriendelijk aan en legde zijn slurf om Maurits’ hals. Maurits wist dat dieren niet met hun mond praten, maar met hun

ogen, en Maurits verstond die ogentaal.

‘Dag Maurits’, zei de olifant. ‘Ik heet Dakan. Zullen wij vrienden worden?’

‘Ja’ zei Maurits.

De volgende dagen leerde Maurits veel van Dakan, en Dakan veel van Maurits.

Al na een week wist Dakan hoe hij Maurits met zijn slurf moest pakken om hem zo op zijn rug te slingeren. En Maurits leerde hoe hij zich in evenwicht moest houden op de brede, schommelende olifantenrug. Wat was dat eng, in het begin! Zo hoog, en alleen die oren als houvast! Maar het lukte.

Dakan leerde het verschil tussen links en rechts, tussen komen en gaan, tussen lopen en stilstaan. Elke avond gingen ze met z’n drieën een eind wandelen. Dakan, met Maurits en Tobias op zijn rug.

De mensen in de straat moesten er wel even aan wennen, maar in Amsterdam kan alles, daar vinden de mensen niet zo gauw iets gek, en na een dag of wat was iedereen eraan gewend.

Het was duur, een olifant. Dat wel.

Hij at acht hele broden per dag, kolen waren als spruitjes voor hem, hij had er het liefst een stuk of tien tegelijk. En daarbij dronk hij dan ook nog een paar emmers water. En nu was hij nog klein! Hoe konden ze dat ooit betalen!

Tobias maakte zich daar wel een beetje zorgen over, maar Maurits had een idee. Ze moesten met Dakan naar het Leidseplein of de Dam, en dan kunstjes doen en geld ophalen bij de toeristen. ‘Daar kun je kapitalen mee verdienen, echt papa, ik weet het zeker!’

‘Nou, vooruit’ zei Tobias, ‘Dat moeten we dan maar proberen.’ En Maurits en Dakan oefenden nog harder dan tevoren.

Op een middag ging Maurits op Dakan naar school.

Ze liepen langs het van Lennepkanaal, en daar zagen ze voor het eerst een paar kinderen die Maurits kende van school. Zij zagen de olifant natuurlijk meteen, en renden ernaartoe. Toen ze zagen dat het Maurits was, die daar zo fier

rechttop bovenop de olifant zat, begonnen ze hem toe te schreeuwen:

‘Hé, Maurits, van wie is die olifant!’

‘Hoe ben je erop gekomen?’

‘Is-t-ie van een circus?’

‘Mag ik ook een keer, Maurits?’

‘En ik!’

‘En ik!’

‘Ik ook, hoor!’

‘Maurits, mag-t-ie een boterham?’

‘Hoe kan je er straks weer af, Maurits?’

‘Waar is je trap?’

Maurits lachte. Hij had geen trap nodig.

Maurits gaf Dakan een teken om te stoppen. Hij had gezien dat de weg hier opengebrouwen was. Heel vervelend was dat, nu moest hij over de grote weg lopen tot aan de brug.

Hij keek om zich heen, dacht even na en leidde Dakan toen naar het midden van de grote weg. Nu had Maurits geen aandacht meer voor de kinderen om hen heen. Voorovergebogen fluis-terde hij Dakan in zijn grote oren: ‘Pas op, een kuil in de weg! Naar links, naar links! Goed zo.

Kijk uit, schrik niet, er komt een bromfiets aan. Niet letten op al dat getoeter, daar houden ze vanzelf wel mee op. Gewoon rustig doorlopen Dakan. We zijn al bijna bij de brug.’

Al gauw stond er een lange file van auto’s achter hen, en de drom kinderen rondom Maurits en Dakan werd steeds groter.

Maurits was blij toen ze de brug over waren. Vanaf de overkant konden ze op een breed trottoir blijven tot aan het schoolplein.

De juffrouw uit Maurits’ klas kwam dadelijk kijken.

Ze bewonderde Dakan van alle kanten en de kinderen gaven hem brood. Ze gilden van plezier als ze zagen hoe Dakan hun boterhammen in één hap doorslikte.

Het schoolplein was maar klein. Er was niet zo heel veel plaats voor Dakan. Maurits zette Dakan vlakbij het raam van zijn klas en vertelde hem dat de school niet lang duurde. Een paar uurtjes maar. Om kwart over drie was de school al uit.

Na schooltijd mochten alle kinderen uit Maurits’

klas ook even op de rug van Dakan. En de juf.

Het was een prachtige dag voor Maurits.

Om vier uur waren de meeste kinderen wel uitgekeken op Dakan en gingen naar huis.

Maurits liet zich door Dakan op zijn brede rug helpen en ging de brug over.

Wat zou hij nu doen? Gelijk naar huis, of nog even de stad in?

Hij aarzelde even. Toen kwam er een idee in hem op.

Het wensbomenbos! Hij ging naar het wensbomenbos! Samen met Dakan!

Maurits wees Dakan de weg tot aan de straat met de hoge muur. Gelukkig was het stil in de straat. Er woonden geen mensen in de huizen. Het waren pakhuizen, met hier en daar een kantoor ertussen.

Dakan stapte langzaam langs de lange muur.

Waar de muur ophield en de heg begon, was nog steeds de kleine opening waar Maurits en later ook zijn vader, doorheen gekropen waren.

Dit gat was veel te klein voor Dakan. Maurits liet zich van Dakans rug afglijden, liep naar de

heg en stak zijn hoofd door het gat.

Ja! Dáár wandelen met Dakan! Onder de hoge bomen!

Dwars door het lange gras met al die bloemen.

Het verlangen naar het wensbomenbos werd zo groot dat Maurits het gevoel had dat hij moest.

Hij wilde en zou daar lopen. Rijden op Dakan.

En zonder verder na te denken, riep hij: ‘Dakan!’ en Dakan kwam.

‘Til me op je rug.’

En Dakan tilde Maurits op zijn rug.

‘Loop door de heg.’

Maar nu aarzelde Dakan. Hij trompetterde zachtjes, zwaaide als in protest zijn slurf langzaam heen en weer en deed een stapje achteruit.

Maurits boog zich voorover tot hij lag op de brede rug, hij sloeg zijn armen om Dakans kop en zei vleierend in zijn rechteroor: ‘Toe nou, lieve Dakan. We gaan naar het wensbomenbos! Wij samen! Kom dan, Dakan, gewoon eventjes door de heg, dat is toch maar een kleinigheid voor zo’n grote, sterke olifant?’

Dakan stond heel stil.

Zijn slurf zwaaide steeds verder, van links naar rechts en van rechts naar links, als de slinger van een heel grote klok en hij hield zijn kop scheef alsof hij diep nadacht.

‘Lieve, lieve Dakan’, fluisterde Maurits verder ‘dan krijg je straks wat lekkers! Je zult eens zien hoe fijn het daar is, Dakan! Hoe mooi! En dan ben jij de enige olifant die daar ooit geweest is. Dat weet ik heel zeker! Ga je mee, Dakan? Lieve Dakan? Door de heg?’

Zoveel lieve woorden kon Dakan niet weerstaan. Hij stapte naar voren. Eerst aarzelend, daarna zekerder. Hij vertrapte de struiken, hij vertrapte de heg, en het gat werd zo groot dat er gemakkelijk een olifant doorheen kon.

Dakan liep door met zware, langzame passen. Hij vertrapte de salomonszegels, de lelies, de viooltjes en de madeliefjes. Hij vermorzelde de bosanemoontjes en maakte zo een breed pad van het gat in de heg naar de rand van het bos.

Ook Dakan ontkwam niet aan de betovering. Maurits voelde de siddering door het grote olifantenlijf.

Maurits hoefde Dakan nu niet meer te leiden, Dakan volgde zijn eigen weg, volgde zijn eigen wensen.

Toen ze onder de hoge bomen van het wensbomenbos wandelden, voelde Maurits zich onuitsprekelijk gelukkig.

Zijn hoofd raakte soms de laagste takken van de bomen. Hij greep ernaar, plukte een tak af en zwaaide ermee. Hij lachte.

De bladeren boven zijn hoofd fluisterden allerlei beloftes, en Maurits luisterde naar hun stem.

Toen voelde hij een wens in zich opkomen.

Zijn eerste wens. Zijn liefste wens.

Maar wie zou die wens kunnen vervullen?

‘Dakan!’ zei Maurits, ‘Ik wens dat jij Jessica zoek en haar mee terugneemt op je rug. En ik wens dat ze weer bij ons komt wonen. En ik wens dat ze altijd bij ons wil blijven.’

Dakan reageerde niet. Hij zei geen ja en geen nee, hij liep verder, al dieper het bos in.

En ook Maurits zweeg. Hij voelde zich moe maar ook voldaan, omdat hij nu eindelijk zijn wens uitgesproken had.

III

Dakan liep veel dieper het bos in dan Maurits en zijn vader gedaan hadden. Dakan liep tot aan een open plek in het bos, en daar voorbij glinsterden de zilveren stammen van de droombomen tussen de wensbomen. Maurits liep maar door, tot aan een klein bosmeertje, en daar stopte hij.

Maurits gleed van Dakans rug en keek nieuwsgierig om zich heen.

De blauwe bladeren van de verdrietbomen hingen te huilen tot in het meer. Ook hier groeiden salomonszegels, maar het tinkelen van de klokjes klonk hier anders. Dieper. De paarse viooltjes geurden en de bosanemoontjes keken blij naar de hemel.

Dakan stapte naar het meer en dronk.

Was dat misschien zijn wens geweest? Water?

Maurits bedacht beschaamd dat Dakan sinds vanochtend vroeg nog niets te drinken had gehad.

Een grote boom aan de waterkant leek wel in brand te staan door de laaiende kleuren van zijn roze en oranje blad. Maurits kon het niet laten er een tak van te plukken.

Mooi was dat, die heldere kleuren van de vreugdeboom naast het stille, groene wensbomenblad van de tak die hij al eerder geplukt had.

Maurits dacht aan Tobias. Die moest dit eens zien! Of nee, Jessica!

En plotseling laaide de blijdschap door hem heen. Ze zou weer thuiskomen! Dat had hij gewenst.

Mama.

Hij zou haar iets geven om te laten zien hoe blij hij was.

Iets heel bijzonders, iets wat je in geen enkele winkel kopen kon.

En Maurits plukte van elke boomsoort een tak.

Een tak van de blauwe verdrietboom,
de witte spijtboom,
de paarse vertrouwensboom,
de rode liefdesboom,
en de oranje schaamteboom.

Maar hij plukte geen zwarte tak van de angstboom.

Dat durfde hij niet.

En van de bruine bescheidenheidsboom plukte hij maar een heel klein takje, met maar één blaadje eraan.

Zo was het wel genoeg, dacht Maurits en hij keerde zich om en zocht Dakan.

Dakan speelde in het water. Toen hij Maurits zag komen, kwam hij eruit en trompetterde blij.

Voordat Maurits bij Dakan was, plukte hij toch nog één enkele tak. De laatste. Een grote tak met de lila bladeren van de schuldboom.

En toen pas zag Maurits de druppel die uit de boom kwam op de plaats waar hij de tak afgebroken had.

Huilde die boom?

Overall waar hij keek zag hij de wonden in de bomen. Zouden ze dat erg vinden, die bomen?

Zou dat pijn doen?

Maurits probeerde die gedachten van zich af te schudden en even lukte hem dat.

Dakan tilde hem met een grote zwaai op zijn

rug, en Maurits voelde zich fier, als een koningskind, bovenop de hoge rug van zijn eigen olifant, zijn armen vol wensbomenbostakken.

Dakan liep dezelfde weg terug en Maurits knikte naar links en naar rechts, naar het volk dat hij in zijn verbeelding zag, en zwaaide met zijn takken.

Maar het akelige gevoel van daarnet kwam terug.

Het begon toen Maurits het brede pad zag wat zij met de heenweg gemaakt hadden. Platgetrapt gras, verpletterde salomonszegels, uit elkaar gerukte struiken en overal stervende bloemen.

En weer zag Maurits de bloedende bomen voor zich en de beschadigde waterkant waar Dakan gebaad had.

De bladeren boven zijn hoofd fluisterden.

Het klonk Maurits als een beschuldiging in de oren.

‘Méns!’ fluisterden de bomen. ‘Dit bos is van de elfjes en de manestralen. Van de gevoelsbomen en van de dromen van tinkelende klokjes. En dan kom JIJ, Maurits! Met een OLIFANT! En

daarmee verpletter je de wensen van het bos.’
Ook Dakan leek iets te voelen van de afkeuring van de ritselbladeren en hij liep steeds sneller. Toen ze onder de wensbomen kwamen, deed Maurits toch nog een wens. De laatste. Hardop zei hij: ‘Ik wens dat deze takken heel lang mooi blijven. Een jaar.’
De bladeren boven zijn hoofd fluisterden een protest, en het leek Maurits alsof ook zij een wens uitspraken.

Welke?

De wens om Dakan en Maurits kwijt te raken? Maurits voelde twijfel in zich opkomen. Het was brutaal geweest om na zoveel vernield te hebben, ook nog met een wens te komen. Hij voelde schaamte en spijt, en dat werd nog groter toen hij het grote gat in de heg zag waar Dakan en hij doorheen gekomen waren. Vanuit het wensbomenbos kon je nu de huizen aan de overkant van de straat duidelijk zien. Hoe zou het nu nog geheim kunnen blijven?
Toen Dakan weer op straat stond, stapte Maurits van Dakans rug en probeerde zo goed hij kon

het grote gat in de heg te herstellen. Maar erg goed lukte het niet. Hij kon de heggestruiken wel rechtop zetten, maar ze vielen steeds weer terug. Uiteindelijk gaf hij het op en ging met Dakan naar huis.

De volgende ochtend was Dakan weg.

Maurits zag het meteen al, 's ochtends vroeg toen hij de gordijnen van zijn slaapkamer open-schoof en de tuin in keek.

De grote deur van de schuur stond wagenwijd open. De schuur was leeg. De tuin was leeg. Dakan was weg.

Maurits rende naar zijn vader die nog in bed lag. 'Papa, papa, waar is Dakan? Weet jij misschien... papa, hij is weg!'

Tobias kwam meteen zijn bed uit, kleepte zich haastig aan en samen liepen ze naar buiten. Maar Dakan was en bleef weg.

Ze riepen hem, liepen de straat in, keken in alle zijstraten en vroegen aan iedereen die ze tegenkwamen: 'Hebben jullie ook een olifant gezien?' Maar de mensen moesten alleen lachen om die

vraag.

‘Is dát ‘em?’ vroeg een jongen en wees naar een dwergpoedeltje dat vastgebonden aan een fiet-senrek voor de deur van de slagerij zat te wachten op zijn bazin.

‘Ik zal eens even kijken...’ zei de ander en opende zijn koffertje. ‘Nee hoor, ik heb hem niet.’

Toen gingen ze maar terug. Maurits moest naar school en Tobias naar zijn werk.

‘Kop op, jongen!’ zei Tobias.

Maar dat hielp ook al niet veel.

IV

Ver van Amsterdam, ergens in de buurt van Tiel in de Betuwe, waar al die jam gemaakt wordt, stond een laag, wit huis met een grote tuin eromheen.

In dat huis woonde Jessica.

Sinds kort.

Dit was het huis van haar prins.

Jessica deed haar best om zich heel gelukkig te voelen.

Ze oefende zich in het lachen, elke ochtend voor de spiegel, en ze probeerde haar ogen te laten stralen van geluk.

Maar gek, hoe langer ze oefenen, hoe moeilijker het werd.

Elke dag wandelde ze door de prachtige tuin rondom het huis.

Als 's avonds haar prins thuiskwam en een dienstmeisje het eten binnenbracht, dan voelde zich toch wel even gelukkig, maar toch...

Soms dacht ze aan vroeger.

Hoe vreselijk was toen haar leven!

In zo'n klein, somber huis in Amsterdam. Die akelige, nauwe straat! Een armoedige buurt en een man die altijd vuile handen had! En altijd moe was als hij thuiskwam.

Nee, dán haar prins!

Hij werkte op een bank. En je hoort het al aan het woord 'bank', daar kan je altijd zitten. Hij was dus nooit moe en zag er altijd netjes uit.

Jessica zuchtte.

Ja, ze was heel gelukkig, nu, maar de dagen leken zoveel langer dan vroeger. En ze moest aldoor gapen. O, vreselijk gewoon, de hele dag maar door.

Eigenlijk was het ondankbaar van haar om het zelfs maar te durven denken, maar... ze verveelde zich zo.

De prins viel ook een beetje tegen, eerlijk gezegd.

Het was wel een echte prins natuurlijk, daar twijfelde Jessica niet aan, maar hij was zo saai. Hij lachte zo weinig.

Waarom had hij haar eigenlijk meegenomen uit Amsterdam?

Jessica wist het niet precies.

Hij was toch wel echt blij geweest toen zij zomaar dadelijk met hem meegegaan was, maar van die blijdschap was nog maar zo weinig over nu hij aan haar gewend was.

Zijn hoofd zat vol cijfertjes.

Zou hij haar missen als zij weg zou gaan?

Jessica zuchtte alweer.

Weggaan! Waarheen dan? Terug naar... O, nee!
Dat nooit!

Ze zou dood gaan van schaamte. En trouwens, ze zouden haar heus niet terug willen hebben. Tobias en Maurits. Ze waren vast blij dat ze haar kwijt waren. Ze konden haar heus wel missen. Nee, terug ging ze niet. Nooit!

Ze moest gewoon wat te doen hebben.

Weet je wat? Ze zou gaan tuinieren. Onkruid wieden en grasmaaien in de buitenlucht. Daar zou ze van opknappen.

Tobias en Maurits zochten naar Dakan, elke avond wel twee weken lang.

Ze zetten advertenties in alle kranten:

‘Wie heeft onze olifant gevonden?

Breng hem alstublieft naar ons terug,
we houden zoveel van hem.’

Maar het hielp niets.

Ze prikten briefjes op het prikbord van de Albert Heyn, zette oproepen over hem op internet en lieten Dakan omroepen over de radio bij een programma over weggelopen huisdieren, maar

niemand, niemand reageerde.

Uiteindelijk gaf Tobias de moed op.

Hij ruimde de schuur op en zette er weer zijn gereedschapskist in, en zijn fiets, de ladder en de grasmaaier.

Maar Maurits bleef hopen. Bleef zoeken en vragen.

Zou dit misschien zijn straf zijn omdat hij het wensbomenbos vernield had? Zou Dakan weggetoverd zijn?

Ja, maar door wie dan? En hoe kon dat dan? Zomaar weg!

In de hoek van de kamer stond een zwarte, metalen paraplubak. Daarin had Tobias de takken gedaan.

Het stond prachtig in de kamer. Zo vrolijk en levend. En ze bleven maar goed, nu al twee weken lang.

Maar Maurits werd er niet blij van.

Hij voelde zich verdrietig.

Jessica knapte ervan op, van het werken in de tuin.

Tijdens het wieden en schoffelen neuriede ze een wijsje en plukte grote bossen bloemen om in een vaas te zetten.

Dat mocht ze best, de prins vond alles goed zolang zij hem maar niet aan zijn hoofd zeurde.

Op een avond toen Jessica de rozen water gaf, hoorde ze een dreunend geluid in de verte.

Ze keek op.

Liep daar wat?

Ze ging naar het witte tuinhek, keek de laan in, en zo zag zij Dakan aankomen.

Een olifant!

O, wat een lief beest!

Zonder aarzelen kwam hij naar haar toe. Hij ging netjes het tuinhek door, stak het grasveld over en bleef uiteindelijk stilstaan naast de perenboom.

Hij trompetterde een groet en stak beleefd zijn slurf uit om kennis te maken met Jessica.

Jessica stelde zich voor, vergat de rozen en de gieter, maar rende naar binnen. Naar de prins.

‘Prins, prins!’ riep ze vanuit de gang. ‘Och, luister eens, er is toch zo’n lief zwerfolifantje aan

komen lopen! Kunnen we hem houden, denk je?’

‘Mij best’ zei de prins zonder ook maar op te kijken uit zijn krant.

En nu kreeg Jessica het druk.

Behalve onkruid wieden, plantjes gieten en gras maaien, moest ze nu ook een olifant verzorgen.

Maar ze deed het met plezier.

De eerste keer dat ze Dakan afborstelde, vond ze achter een van zijn grote oren een klein, zilveren takje met drie zilveren blaadjes eraan. Dat was daar blijven steken toen Dakan met Maurits door het wensbomenbos gewandeld had.

Het was een takje van een droomboom, maar dat wist Jessica niet.

Ze vond het mooi, het takje, en zette het in een klein vaasje op het nachtkastje naast haar bed.

En Jessica floot en zong, het kostte haar zo weinig moeite meer om te lachen. Zelfs haar ogen straalde nu een beetje van geluk. Gapen hoefde ze niet meer. Behalve soms ’s avonds, als ze erg moe was.

Nu was ze echt gelukkig!

Heerlijk was het leven, in dit prachtige huis waar ze alles kon doen wat ze wou.

Toen Maurits niet meer wist waar hij nog zoeken kon naar Dakan, toen hij echt alles gedaan had wat hij bedenken kon en hij al zoveel mensen naar een olifant had gevraagd dat zijn burens al tegen hun voorhoofd begonnen te tikken zodra ze hem zagen, toen raapte hij op een middag al zijn moed bij elkaar en liep naar de nauwe straat met de schutting erlangs.

De straat van het wensbomenbos.

Eigenlijk durfde hij niet.

Hij schaamde zich nog te erg om alle vernielingen van de laatste keer, maar het was zijn laatste hoop, dus hij ging.

Het viel tegen.

De muur was te hoog, de heg was te dik, en het grote gat was dichtgemaakt met planken.

Door de hele heg was nu prikkeldraad gevlochten, tot bovenaan toe. Dat was nooit eerder zo geweest.

En op de hoge muur zag hij nog steeds de glas

scherven glinsteren.

Nergens, nergens was een gaatje te vinden.

Het wensbomenbos was afgesloten.

Jessica sjouwde een emmer water naar de perenboom.

Drinken voor Dakan.

Zwaar was die emmer, maar Jessica was sterk.

Ze zwaaide naar Dakan toen ze hem zag en Dakan zwaaide terug met zijn slurf.

Ze had een olifant!

Wat was zij toch een gelukkig mens! Hoeveel mensen konden haar dat nazeggen! Hoeveel mensen hadden een eigen prins en een eigen olifant?

Maar soms kwamen er ook andere gedachten in haar op, juist vanwege die olifant.

Dan zag ze zichzelf zitten op een versleten bank in een donker kamertje, ergens in Amsterdam, met een klein jongetje op haar knie. En ze lachten samen. Zij en dat jongetje. En ze vertelde hem verhaaltjes over een olifant.

Nee, niet aan denken.

Flink werken maar, er is veel te doen in de tuin. En ze dwong zichzelf te zingen tijdens het werk. Maar 's nachts kon ze slecht in slaap komen. En als ze dan eindelijk sliep kreeg ze van die vreemde dromen.

Dan zag ze Maurits als baby'tje. Maurits als peutertje, als kleutertje, als grote jongen. En ze kreeg het niet eens benauwd als ze droomde van de kleine kamer in het oude huis in Amsterdam. Eigenlijk droomde ze er wel graag over, en soms wilde ze bijna niet wakker worden. Ook overdag, als ze niet sliep, slopen er soms dromen door haar denken. Droomde ze over Maurits en Tobias die de slappe lach kregen om een verhaal dat zij vertelde. Ja, Tobias...

Als ze nu aan hem dacht zag ze niet meer zijn vuile handen voor zich, maar zijn ogen. Ogen die haar aankeken.

Zo ging dat weken door.

En Jessica floot niet meer en zong niet meer.

Jessica werd steeds stiller.

Jessica had heimwee.

En zo kwam de dag die Maurits nooit vergeten zou.

Na schooltijd ging hij niet meteen naar huis, maar slenterde wat door de straten rondom de school.

Zijn hoofd was vol sombere gedachten.

Hij dacht aan Tobias die steeds minder vaak lachte.

Eigenlijk haast nooit meer. En als hij het dan deed, dan alleen met zijn mond. Zijn ogen deden niet mee.

Hij dacht aan Dakan die hij meer miste dan je je voor kunt stellen, en hij dacht aan Jessica.

Mama, mama...

Maurits wreef de tranen uit zijn ogen en schudde ongeduldig met zijn hoofd. Niet daarover doordenken!

En dan ook nog het wensbomenbos.

Afgesloten.

Door zijn eigen stomme schuld.

En op school ging het slecht.

Ook dat nog.

Hij was zo ongemerkt een straat ingegaan die

uitkwam op de brede Overtoom. In de verte klonken opgewonden stemmen.

Er was een verkeersopstopping.

Maurits keek onwillekeurig even op.

Zeker een demonstratie. Wel het laatste waar hij zich over op kon winden. Hij liep er onverschillig langs, voorovergebogen, starend naar de stoeptegels.

Hij ergerde zich aan de schreeuwende kinderen. Totdat...

‘Tetteretet!’ klonk het.

Een olifant?

Verstijfd van plotselinge schrik staarde Maurits naar de grote groep mensen.

Hij hield zijn adem in.

Zag een slurf boven de mensen uitzwaaien...

Maurits stormde op de grote mensenmenigte af, hij schreeuwde, hij gilte: ‘Dakan, Dakan! Mijn lieve Dakan!’

Later kon hij nauwelijks navertellen hoe hij het voor elkaar gekregen had (met schoppen, schreeuwen en slaan?) maar het lukte hem om door al die mensen heen te dringen tot aan het

midden. Tot aan de olifant.

Maurits zag de slurf, de kop, de ogen, en hij keek niet verder dan dat. Hij herkende Dakan en Dakan herkende hem.

Dakan sloeg zijn slurf om Maurits heen en slingerde hem op zijn rug. Maurits huilde bijna van geluk.

Het was wel weer even onwennig, die brede olifantenrug. Bijna viel hij. Maar toen voelde hij hoe twee armen hem omhelsden en hem stevig vasthielden. Maurits keek om en zag het gezicht van zijn moeder.

Nu huilde hij echt. En dwars daar doorheen lachte hij.

En zo reden Maurits en Jessica op de rug van Dakan door de brede Overtoom met een hele optocht van nieuwsgierige Amsterdammers en toeristen achter zich aan. Het hele verkeer lag stil.

Jessica wees Dakan de weg. Maurits vond dat best. Hij vond alles goed wat er nu ook gebeuren zou.

Jessica wees Dakan niet de kortste weg naar

huis, maar ging eerst naar de fietsenmaker waar Tobias werkte.

Tobias kwam naar buiten toen hij de optocht hoorde komen, en net als Maurits kon hij zijn ogen niet geloven bij het zien van Dakan, met op zijn rug Jessica en Maurits.

Van blijdschap gooide Tobias de bandenlichters die hij in zijn handen had naar achteren, ze kletterden op de betonnen vloer, en schreeuwde naar zijn baas: ‘Ik neem een vrije middag!’

Hij rende naar buiten, naar Dakan, die hem dadelijk beetpakte met zijn slurf en hem netjes op zijn rug zette, achter Jessica en Maurits.

Zo liep Dakan naar huis, met drie lachende en huilende mensen op zijn rug, die elkaar stijf vasthielden alsof ze elkaar nooit meer los wilden laten.

V

Wat hadden ze elkaar veel te vertellen, die avond.

Maurits en Tobias over het wensbomenbos en over Dakan, en Jessica over haar prins waar ze al zoveel eerder van weg had willen gaan. Nee, hij zou haar niet missen. Hij had al een nieuwe prinses gevonden.

En natuurlijk vertelde Jessica óók over Dakan.

Hoe hij haar tuin binnen was komen lopen en zij voor hem gezorgd had.

Tobias haalde gauw de schuur weer leeg en richtte hem opnieuw in voor Dakan. Dakan kreeg te eten en te drinken en ging slapen.

Jessica, Tobias en Maurits maakten plannen, en hoeveel gemakkelijker lukte dat, nu ze weer bij elkaar waren!

Jessica zou een kleed met franje naaien voor Dakan, en circuspakjes voor haarzelf en Maurits. En dan zouden ze elke zaterdag naar het Leidseplein en de Dam gaan om kunsten te ver-

tonen voor de toeristen, om daarmee genoeg geld te verdienen om Dakan te kunnen houden.

De volgende dag gingen Dakan, Tobias, Jessica en Maurits met z'n vieren naar de nauwe straat met de muur.

Jessica had de takken die Maurits geplukt had zo mooi gevonden, zij wilde dat bijzondere bos ook graag zien.

De straat was leeg, net als de vorige keer.

De muur was hoog, de heg dik, en nog steeds was nergens een gat te vinden waar je doorheen kon.

Maar Dakan ging heel dicht langs de hoge muur staan, en Jessica, Tobias en Maurits gingen rechtop staan op zijn rug.

Heel voorzichtig, elkaar stevig vasthoudend om niet te vallen.

Ze steunden tegen de muur. Pas op de glasherven!

Maurits moest op het puntje van zijn tenen gaan staan om even groot te zijn als Tobias en Jessica, en alle drie tegelijk keken ze over de muur.

Verbluft keken Tobias en Maurits elkaar aan.

Ze zagen een bouwterrein.

Niet eens zo groot.

Met aan alle kanten een hek eromheen en een heipaal in het midden.

Mannen met gele helmen waren druk aan het werk.

‘Hé, hé, meneer!’ brulde Maurits van over de muur.

Een van de mannen keek omhoog en zag de drie hoofden boven de muur uitsteken.

‘Waar is het bos gebleven?’

De man lachte en tikte tegen zijn voorhoofd.

‘Je bent gek! Er is hier nooit een bos geweest!’

‘Wat zijn jullie aan het bouwen?’

‘Een belastingkantoor.’

Tobias keek Jessica aan en haalde verontschuldigend zijn schouders op. Ze gingen weer zitten en heel stil reden ze naar huis.

Jessica liep naar de grote bos felgekleurde bladeren die nog steeds in de paraplubak in de kamer stonden.

Ze raakte ze aan.

‘Zolang deze bladeren hier staan hebben we een stukje wensbomenbos in ons eigen huis’ zei ze.
‘Hoe lang zouden ze goed blijven, denk je?’
‘Een jaar’ zei Maurits.